

Staat ! De eerste, die binnen mijn bereik komt, klief ik den kop.

— Weg met dien melkmuil ! Slaat dien snoever de tanden uit den mond ! brullen de boeren.

— Dat moogt ge beproeven ! klinkt het spottend terug. Past echter op voor Klaartje, want zij kan bijten !

De dorpelingen dringen woest vooruit onder het slaken van verwenschingen en moordkreten ; langs alle kanten bedreigen knuppels en messen den dapperen jongen. Maar de lange degen met kracht en behendigheid gehanteerd, weert de toegebrachte slagen af. Flikkerend en fluitend beschrijft hij breede kringen en treft hier een arm, daar een schouder.

Reeds hebben enkele, ernstig gekwetste boeren het strijdperk verlaten, maar de hoop is nog groot, en woede en wraakzucht jagen de strijders aan. Dokus vecht kalm voort ; de gedachte, dat hij een heilige zaak verdedigt, staalt zijn spieren. Plotseling bemerkt hij dat eenige der aanvallers bezijden het pad door het struikgewas kruipen om een omtrekkende beweging te maken. Vreezende in den rug bestookt te worden, wijkt hij langzaam terug naar de boschvlek, waar zich de hut bevindt. Daar echter verliest hij het voordeel, dat het terrein hem aanbood op het smalle pad, en wordt zijn toestand hachelijk. De boeren stooten luide zegekreten uit, en trachten hem langs

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS